

Sygn. akt V U 1673/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Helena Mironiuk

Protokolant: Anna Filipowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013 roku w Białymstoku

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 21 września 2012 roku

Nr (...)

Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. P. świadczenie emerytalne od dnia 9 lipca 2012 roku

Sygn. akt V U 1673/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 21 września 2012 roku ((...)) wydaną na podstawie art. 184 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił M. P. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował wymaganego 15-letniego okresu pracy w tych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił, jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w Spółdzielni (...) w B. od dnia 23 lipca 1974 roku do dnia 27 stycznia 1999 roku, z uwagi na brak świadectwa pracy w tych

warunkach, za ten okres. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych z dnia 20 października 1998 roku nie obejmuje tego okresu, zaś oświadczenie i zeznania świadków na tą okoliczność nie stanowią środka dowodowego dla organu rentowego. Ponadto podniesiono, że zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w tych warunkach zgodnie z wzorem stanowiącym załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. P., który nie zgodził się z nią, wniósł o jej uchylenie oraz o uznanie, że zatrudnienie w Spółdzielni (...) w B. od 23 lipca 1974 roku do 27 stycznia 1999 roku było zatrudnieniem w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w odpowiedzi na odwołanie wskazał na brak piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach, podtrzymał stanowisko zajęte w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Zgodnie z art. 184 cytowanej na wstępie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku

z § 4 powołanego na wstępie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn wynoszący 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 – 20 lat dla kobiet, 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, a co istotne od dnia 1 stycznia 2013 roku wyeliminowano warunek rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Natomiast art. 32 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W tym też zakresie należy stosować przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego Rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz posiada wymagany okres zatrudnienia 20 lat pracy dla kobiet oraz 25 lat pracy dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zauważyć wypada, że stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawą ustalenia zatrudnienia w szczególnych warunkach są przepisy dotychczasowe. Wykładni pojęcia „przepisy dotychczasowe” dokonał Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 13 lutego 2002r., III ZP 30/01 (OSNAPiUS 2002/10/243), wskazując na niektóre przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., z wyłączeniem tych, które zobowiązywały ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralne związki spółdzielcze do ustalenia wykazu stanowisk pracy w podległych im zakładach pracy. Sąd Najwyższy stwierdził, że odesłanie do „przepisów dotychczasowych” w kwestii wykazów obejmujących świadczenie pracy w warunkach szczególnych, zawarte w art. 32

ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie obejmuje przepisów kompetencyjnych § 1 ust. 2-3 rozporządzenia. Odesłanie odnosi się więc tylko do „wieku emerytalnego, rodzajów prac, stanowisk, warunków” uprawniających do wcześniejszej emerytury. To pozwala na wniosek, że „przepisy dotychczasowe”, o których mowa w odesłaniu, to § 2 ust. 1 Rozporządzenia stanowiący, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy; § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazie A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia oraz § 9-15 dotyczące wieku emerytalnego i warunków przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze. Tym samym wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok Sądu najwyższego z 20.10.2005r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306). Podsumowując, wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których wyżej wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest to, że M. P. osiągnął wiek uprawniający do ubiegania się o przyznanie emerytury zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego Rozporządzenia, bowiem urodził się on w dniu 7 stycznia 1952 roku, a więc ukończył 60 lat. Nadto M. P. wykazał wymagany przepisami okres składkowy i nieskładkowy wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 roku 26 lat 5 miesięcy i 4 dni, a także nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego pozostawał bez zatrudnienia, otrzymywał rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatek pielęgnacyjny.

W niniejszej sprawie kwestią sporną jest zaliczenie odwołującemu okresu pracy w szczególnych warunkach w Spółdzielni (...) w B. od dnia 23 lipca 1974 roku do dnia 27 stycznia 1999 roku, czym uzyskałby wymagany piętnastoletni okres pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy decyzją z dnia 21 września 2012 roku odmówił uznania za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia odwołującego w Spółdzielni (...) w B. w spornym okresie, z uwagi na brak świadectwa pracy w tych warunkach, za ten okres, a świadectwo pracy w warunkach szczególnych z dnia 20 października 1998 roku nie obejmuje tego okresu. Podniesiono przy tym, że zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w tych warunkach zgodnie z wzorem stanowiącym załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Podkreślić należy, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach 1 lub 2 do rozporządzenia (por. wyrok Sądu apelacyjnego w Katowicach z 4.11.2008r., III AUa 3113/08, Lex nr 552003). Z drugiej strony posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych nie wiąże organu rentowego i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 i 4 Rozporządzenia. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co

do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2004r., III UK 31/04, OSNP z 2005/1/13 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60).

Odnosząc się do powyższego należało ustalić, czy w spornym okresie M. P. był zatrudniony na stanowisku znajdującym się w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, a w szczególności czy był on kierowcą samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Z wykazu A powołanego rozporządzenia, Działu VIII, pkt 2 wynika, że do prac w szczególnych warunkach zaliczono pracę kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Z uwagi na konieczność ustalenia, czy odwołujący w spornym okresie zatrudnienia wykonywał pracę w powyżej omówionym charakterze Sąd przeprowadził postępowania dowodowe. Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, sygn. akt III UZP 48/84, w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – zakład pracy wydaje zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody.

M. P. na rozprawie dnia 10 grudnia 2012 roku wskazał, że w okresie od 1974 roku do 1999 roku zatrudniony był, jako kierowca samochodu ciężarowego. Do jego obowiązków na tym stanowisku należało przewożenie węgla, rozwożenie towaru do sklepów i transport na dłuższych trasach. Razem z nim jeździło także dwóch konwojentów, którzy zajmowali się rozładunkiem towarów, w czym nigdy im nie pomagał. M. P. wskazał, że sporadycznie zdarzało się, iż ustawiał towar na samochodzie, żeby konwojentom łatwiej było go rozładować. Ponadto przez około 3 lata jeździł on samochodem – N., a pod koniec zatrudnienia jeździł dźwigiem do lasu po drzewo (k. 20 – 21). Na rozprawie w dniu 7 marca 2013 roku dodatkowo wskazał, że przeważnie wykonywał pracę, jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony marki (...) i był także operatorem dźwigu. Nigdy nie pracował, jako konwojent, zaś w czasie, kiedy jego samochód podlegał naprawie zdarzało mu się wykonywać także inne czynności, przy rozładunku lub załadunku towaru. Odwołujący podkreślił, że były to czynności wykonywane w ramach potrzeb, zaś on pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (k. 39 – 39v).

Świadek K. K., który pracował w spornym okresie razem z odwołującym zeznał, że M. P. pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i wraz z nim zawsze jeździł samochodem o ładowności powyżej 3,5 ton. Wówczas przewozili cement, żwir i węgiel.

Z tytułu wykonywanej wraz z odwołującym pracy otrzymał on świadectwo pracy w warunkach szczególnych. Na pytanie pełnomocnika ZUS zeznał, że nie miał zawartej umowy dodatkowej na czynności załadunkowe i wyładunkowe (k. 30 – 30v).

Świadek A. K., który w okresie od 1967 roku do 1993 roku pracował wspólnie z odwołującym zeznał, że M. P. pracował, jako kierowca. Wspólnie jeździli samochodami o ładowności powyżej 3,5 tony. Przewozili cement, sól i grys. W czasie, kiedy ich samochody były w naprawie, rozładowywano towar. Z tytułu wykonywanej wraz z odwołującym pracy otrzymał on świadectwo pracy w warunkach szczególnych, zaś emeryturę otrzymał po przepracowaniu 40 lat pracy (k. 30v).

Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom, gdyż w ocenie Sądu polegają one na prawdzie. Zeznania świadków wzajemnie się uzupełniają i pokrywają, są logiczne i w znacznym stopniu potwierdzają zeznania odwołującego. Świadcowie byli

zatrudnieni w tym samym okresie, co odwołujący, więc orientowali się, co do wykonywanych przez niego czynności. Dlatego też, zdaniem Sądu zeznania świadków stanowią pełnowartościowy, wiarygodny dowód i na nich również Sąd oparł swoje ustalenia w sprawie.

Ponadto, z uwagi na rozbieżności w dokumentacji zgromadzonych w aktach osobowych M. P. Sąd uznał za celowe dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, bowiem ocena charakteru i rodzaju czynności wykonywanych przez wnioskodawcę wymaga wiadomości specjalnych.

Biegły sądowy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy po przeanalizowaniu akt sprawy, dokumentacji ZUS, akt osobowych odwołującego oraz świadka K. K. ustalił, że M. P. w okresie od dnia 23 lipca 1974 roku do dnia 14 października 1984 roku, do dnia 5 sierpnia 1985 roku do dnia 31 grudnia 1990 roku oraz od dnia 11 kwietnia 1997 roku do dnia 1 stycznia 1999 roku był zatrudniony na stanowiskach: kierowcy, kierowcy samochodu ciężarowego i operatora dźwigu samochodowego, co było zatrudnieniem w szczególnych warunkach w myśl powołanego powyżej rozporządzenia.

W uzasadnieniu opinii biegły wyjaśnił, że występujące w aktach osobowych aneksy do umowy o pracę dodatkową związane były bezpośrednio z zawodem kierowcy i nie zmieniają faktu, że M. P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę kierowcy, a dodatkowe czynności w tym okresie dotyczyły standardowych podstawowych jego czynności, a przede wszystkim nakładały na kierowcę odpowiedzialność materialną oraz ustalały wysokość jego wynagrodzenia. Praktyka taka była wówczas powszechnie stosowana. Ponadto wyjaśnił, że o pracy odwołującego w szczególnych warunkach świadczy to, że posiadał on uprawnienia do prowadzenia pojazdów samochodowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – kat. ABCE i T. Biegły również oparł swoje ustalenia między innymi na podstawie umów o pracę, skierowań do pracy, zaświadczeń i oświadczeń, arkuszy ocen pracownika, tabeli stawek, pism dotyczących powierzenia obowiązków oraz świadectw pracy.

Reasumując, biegły sądowy zaopiniował, że M. P. na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym 17 lat, 4 miesiące i 8 dni.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013 roku biegły podtrzymał swoją opinię opracowaną na piśmie i nadmienił tylko, że dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, nie ma przełożenia na ocenę pracy w warunkach szczególnych. Obecne na rozprawie strony nie złożyły zastrzeżeń merytorycznych do tej opinii (k. 73)

Sąd uwzględnił opinię biegłego jako rzeczową i dogłębnie analizującą przebieg czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, wskazywanych przez niego, świadków oraz wynikających z załączonych do akt dokumentów stanowiących najbardziej wiarygodne źródło dowodowe.

W szczególności, że Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że o uznaniu zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie decyduje treść dokumentów wystawianych przez pracodawcę, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998r., II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999 nr 6, poz.213; z dnia 22 marca 2001 r., II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002 nr 22, 553).

Ponadto Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 28 kwietnia 2010 r., I UK 337/09 (LEX nr 601991) i z dnia 12 maja 2010 r., I UK30/10 (LEX nr 590314) wyraził pogląd, iż o uznaniu stanowiska zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach przesądza nie nazwa stanowiska, użyta przez pracodawcę w świadectwie pracy odpowiadająca lub nieodpowiadająca nomenklaturze zawartej w rozporządzeniu wykonawczym właściwego ministra, lecz pozytywna weryfikacja dokumentu pod kątem zgodności rzeczywiście wykonywanej przez pracownika pracy z ustawowymi wymaganiami.

Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie stwierdzić należy, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało, że M. P. w części spornego okresu był zatrudniony w

szczególnych warunkach uprawniających do ubiegania się o świadczenie emerytalne z tytułu zatrudnienia w tych warunkach.

Należy podkreślić, iż praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton zgodnie z działem VIII, poz. 2 i 3 Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku jest zatrudnieniem w szczególnych warunkach.

Uwzględniając powyższy okres zatrudnienia M. P. od dnia 23 lipca 1974 roku do dnia 14 października 1984 roku, do dnia 5 sierpnia 1985 roku do dnia 31 grudnia 1990 roku oraz od dnia 11 kwietnia 1997 roku do dnia 1 stycznia 1999 roku stwierdzić należy, że odwołujący pracował w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym wymagany ustawą 15-letni okres.

Reasumując Sąd uznał, iż wnioskodawca udowodnił ponad 15 – letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, udowodnił na dzień 1.01.1999 roku, ogólny staż pracy wynoszący powyżej 25 lat, jak również ukończył 60 lat. Dlatego Sąd uwzględnił żądanie dotyczące przyznania świadczenia – wcześniejszej emerytury – w obniżonym wieku przysługujące osobom zatrudnionym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze i przyznał M. P. prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach od 9 lipca 2012 roku.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.